

**СОЛДАТ ВІЙНИ,
СОЛДАТ ЗЕМЛІ**

Завтра — і ми до цього вже звикли — День Радянської Армії та Військово-Морського Флоту колишнього Союзу. Але тепер на базі цих збройних сил формуються національні війська незалежних держав, які раніше входили до складу СРСР. Кується таке військо і в незалежній Українській державі.

Проте мова сьогодні про фронтівиків. Тих, хто вижив і повернувся з однієї із найкривавіших воєн — битви з німецьким фашизмом. Тих, хто своєю кров'ю завоював для всіх нас свободу.

Один із них — всім відомий Петро Митрофанович Воловиків. Проте поки що не будемо акцентувати увагу на тому, що він очолює одне з найміцніших господарств на Україні. Натомість скажемо, що Петро Митрофанович — солдат Великої Вітчизняної. Той, хто залишиться ним назавжди.

Є що згадати ветерану, є над чим замислитися. Народився Воловиків у Білорусії, звідти пішов боронити свій край від гітлерівців. Пройшов війну, вивольяв Рівненщину, удостоєний за героїзм кількох бойових нагород.

Далі життя склалося так, що довелось працювати в Дубнівському районі, а з тим — у нашому. Працювати на землі і для землі. Для урожаю, для людей.

Що й казати, до приходу Петра Митрофановича в Горбаків місцеве господарство пасле задніх. Проте потім колгосп повільно, але впевнено став вибиратися з «трясовини» відставання. Про горбаківців заговорили. Далі — більше: колгосп став передовим не лише в районі, а й в області. Став завдяки справжньому господареві та сумлінній праці людей, котрі відразу відчували, що Воловиків серцем чує землю і ніби народжений для того, щоб її плекати.

Втім, воно й справді так. Адже ні колись, ні тепер Петру Митрофановичу не були потрібні ні вказівки «зверху», ні спецдирективи, ні інше адміністративно-командне втручання, котре, як відомо, принесло немало лиха. Ні, він йшов своєю дорогою. Дорогою господаря і хлібороба.

Ну, а врожаї були і залишаються високими: за будь-яких погодних умов колгосп з зерном, кормами та м'ясом. Тобто годував і себе, і державу.

Бо що таке колгосп «Прогрес»? Це і власний овочеконсервний завод, і горбаківські новобудови (як житло, так і споруди культурно-побутового призначення), і заасфальтовані шляхи в селах і між селами сільської Ради, і... Проте досить. Бо всі ми знаємо, що «Прогрес» — це справді прогрес.

Що ж стосується безпосередньо Воловикова, то його думка щодо майбутніх колгоспів проста: колективні господарства ще будуть діяти.

Так, у стрімкому потоці сьогодення зруйнувати, поламати можна все і вся. До того ж швидко. А от звести заново... Це, звичайно, набагато важче. Тобто, за словами Воловикова, нині всі форми власності на землю мають право на існування.

Отож, якби на Україні було хоч би кілька сотень таких господарств, як «Прогрес», то поліції продуктивних магазинів прогиналися б від товарів, а наші депутати в парламенті набагато легше і швидше вирішували питання, пов'язані з розвитком сільського господарства.

А життя... Воно розставить крапки над «і» та покаже, хто мав рацію. Обов'язково.

О. ГОНЧАР,

громадський кореспондент «Рідного краю».